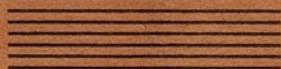

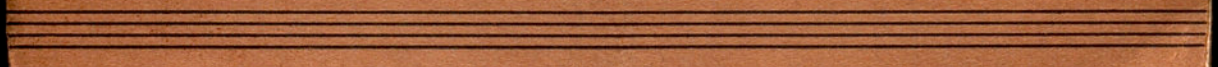

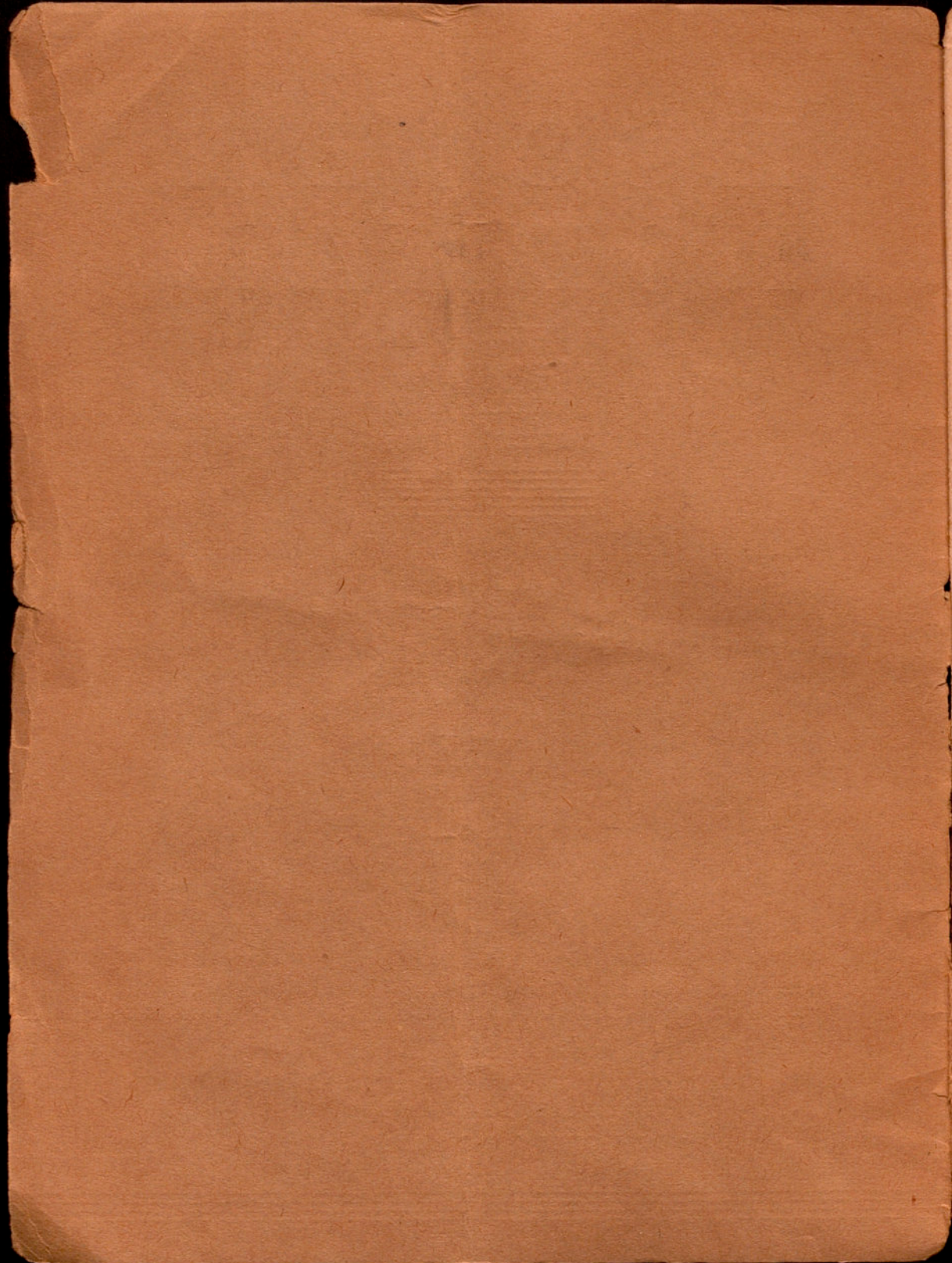
ESCOLA NORMAL

BUTLLETÍ DE
L'ESCOLA
NORMAL DE LA
GENERALITAT

ANY 1 - N.º 5
MAIG DE 1933

ESCOLA NORMAL

Butlletí de l'Escola Normal de la Generalitat

Redacció i Administració: Urgell, 187 - Telèfon 33146

Catalunya celebra, enguany, el primer centenari de la Renaixença i no cal dir com la nostra Escola Normal s'associa a la commemoració amb viu entusiasme. ● Cent anys fa ara que les estrofes de l'Aribau foren les espurnes anunciadores d'una flama que il·luminaria totes les contrades de la nostra terra, massa temps adormides en la son de la inconsciència nacional. Quines foren les causes profundes que produïren l'esclat d'aquella flama? Heus-ací el que probablement no podrem aclarir mai d'una manera plena i total, incapaços com som de penetrar els misteris ocults de l'Esperit. ● Per la nostra banda, però, estimem que, malgrat un ensenyament rutinari, més aviat castrador de les nostres energies espirituals, Catalunya ha tingut un esplèndid desvetllament. Quins són els fruits insospitats que pot encara oferir Catalunya, una vegada l'Escola primària i tot l'ensenyament, acordat amb el nostre caràcter, sàpiga enlairar el nostre esperit a totes les plenituds possibles?

El problema de les «Pràctiques» Determinació i Valoració

La dificultat d'organitzar les pràctiques escolars per als alumnes normalistes la fa palesa el fet que no funcionen satisfactòriament gairebé enlloc.

Amb tot, són considerades arreu com una cosa indispensable. S'ha arribat a l'afirmació que l'Escola Normal no és, no deu ésser altra cosa que una institució al voltant d'una Escola primària com a centre. I ací neix el conflicte. En aquest cas, els alumnes que serveixen de subjectes d'experiència esdevindran una faisó de conillets de laboratori i sobre la seva delicada estructura psico-fisiològica es realitzaran les cruentes experiències de l'aprenentatge pedagògic dels futurs mestres.

L'organització de l'Escola es ressentirà constantment de les provatures i rectificacions indispensables a tota obra experiencial.

Enfront d'una tan fosca perspectiva s'hi aixeca la posició lògica dels que volen salvar l'estructura de l'Escola de pràctiques i fer respectar els drets sagrats dels nois, els quals seria inhumà de sotmetre a la dubtosa ventura d'uns assaigs pertorbadors.

Si la Normal existeix per l'Escola Pràctica i en funció d'aquesta que n'és la seva justificació cal, en tot cas, que ella s'hi subordini; no pot, però, sacrificar-la, transtornant el sentit de l'aparell pedagògic i fent esdevenir l'escola primària simple funció de la Normal.

I així és evident que les pràctiques seran l'essència de la preparació pedagògica, que era precisament el postulat dels partidaris de la primera posició. Però també esdevindran elles uns motllos tancats a tota renovació escolar, com

han estat fins avui, de tal manera que «fer pràctiques» pot ésser sinònim de liurar-se a la rutina tradicional, i «mestre de molta pràctica» voldria dir, ben sovint, mestre adotzenat.

¿Com resoldrem l'antinòmia?

* * *

Hi haurà, tal vegada, alguna confusió en el concepte de «pràctica» que hom sol oposar radicalment al de «teoria» com a nocions antitètiques?

O bé ¿se li dóna a la funció pràctica alguna virtut taumatúrgica mitjançant la qual es converteixen en mestres consumats aquells que no en tenien la condició funcional?

Existeix, en fi, algun malentès que posi en estat d'insoluble un problema tan de primer ordre?

Es vulgar la dita: «Això va bé en teoria però en la pràctica no pot ésser».

Aquesta afirmació la considerem un absurd total, una manca absoluta de sentit.

Teoria, d'un verb grec que significa observar, examinar, contemplar (*theoreo*), vol dir, així, acció d'observar; en Herodot s'empra en el sentit de veure el món en viatge, que era la màxima experiència. No cal, doncs, confondre el mot *teoria*, *teoritzar*, amb *fantasia* i *fantasiejar*, que és negació de tota experiència controlada.

La base de la teoria, doncs, és l'observació dels fenòmens i llur comprovació repetida que permet considerar aquella com «inductivament demostrada». Aleshores serveix d'explicació general de tots els fets compresos en l'experiència de què es tracta.

En aquest sentit, l'únic que és científic, no podem oposar-lo a pràctica sinó complementar-lo amb ella, que és realització d'un treball d'acord amb la teoria corresponent. En efecte, pràctica, (*praxis*) és només, acció.

La vera oposició entre teoria i pràctica no pot ésser admesa sinó en el sentit de «pensament» i la seva «realització». Teoria, pensar; pràctica, fer. No s'oblidi, però, que teoria és pensar segons experiència, observació, control de fenòmens; i pràctica, fer segons teoria, és a dir, en concordança amb el que s'ha pensat i controlat.

* * *

Així considerada la significació de la pràctica escolar, pot legítimament contraposar-se a *empirisme*, sistema d'acció basat solament en la rutina o en el caprici; en prejudicis tradicionals o en doctrines apriorístiques no conformables amb les característiques naturals del subjecte a qui s'aplica l'activitat docent.

En aquest darrer sentit, les pràctiques purament empíriques davallen a la condició d'un mecanisme embrutidor que, cas d'ésser acceptat, exigeix el domini de certes operacions més o menys irracionals de què sols l'exercici seguit, una cega habitud, pot assegurar-ne la possessió.

En canvi, les altres, espiritual aplicació de teories ben estructurades, sobrepassarien tota mecanització perquè comportarien un treball intel·ligent.

La Pedagogia no s'ha fet racional ni fecunda fins al moment que ha pogut plantejar els problemes de la Psicologia de l'Infant com element essencial, i ha escapat poc a poc al tradicional empirisme docent.

Així ha pogut foragitar, poc a poc, coses com els càstigs inútilment cruels o l'estúpid procediment dels pals i ganxos. Així també ha demanat més cada dia al mestre un coneixement adequat de la natura de l'infant i no ja sols de les disciplines que constituïen la base de l'escola instructiva.

El paper dels mecanismes ensenyants ha perdut gran part de la seva categoria des del moment que no són vàlids sinó en tant resulten adequats a la naturalesa discent.

Aquest plantejament nou del problema pedagògic en el qual perden valor les simples mecàniques de l'ensenyar i es destaquen les exigències d'un actuar delicadament intel·ligent, d'acord amb la fina sensibilitat de l'ànima infantil, ens posa al descobert, al meu entendre, una falla importantíssima de tot el nostre sistema de selecció del personal, tant a l'ensenyament primari com a tots els altres estadis.

Dominar una disciplina res no vol dir si no existeix o no es forma una aptitud docent capaç de fer vibrar en la convenient direcció l'activitat i l'interès discent del noi.

Tots els que tenim alguna experiència de vida professional sabem dels alumnes brillants, amb òptimes qualificacions acadèmiques, que han fracassat lamentablement com educadors i recordem amb un cert conhort aquells altres deixebles molt mediocres que amb devoció cordial i amb una certa natural intuïció de l'esperit infantil obtenen a l'escola resultats molt superiors a llur pròpia cultura, i han esdevingut uns mestres excel·lents.

La mera pràctica els ha descobert i els ha posat en relleu!

* * *

Què en podem concloure?

Tal vegada una desvalorització de les pràctiques escolars com element formatiu de l'esperit pedagògic dels futurs educadors? No gosem assegurar-ho. Afirmem, en canvi, i ben decidits, la necessitat d'una cultura ben ampla i un coneixement, el més profund que es pugui, de les lleis que regulen l'activitat infantil. També creiem convenient la informació de les novelles metodologies, nades a la calor de les modernes investigacions psicològiques, per tal com puguin ésser discutides, sospesades i controlades amb coneixement de causa en les pràctiques escolars.

Si és cert que les Escoles anexas es tornen aleshores laboratoris d'assaig, ho seran, almenys, amb determina-

des garanties, no menors a les que ofereixen els hospitals i clíniques als malalts que hi reten la vida per tal de conservar-la o de perdre-la-hi.

El que desitjàvem remarcar ben bé és que per als aspirants al magisteri que posseeixen ja una determinada cultura, tal com el Batxillerat, les pràctiques escolars ben controlades i ben enteses poden constituir un instrument únic i insubstituïble per descobrir el que s'ha anomenat míticament vocació; és a dir, la disposició natural per a la professió d'educador que una tècnica, una preparació ben acurada, tornaran després aptitud pedagògica suficient.

Descobrir una manca d'aptituds naturals quan ja la preparació professional està realitzada és una ben dolenta troballa.

Per l'aspirant i per l'Escola!

JOSEP PINYOL

Maig de 1933.

Quin és el llibre que més profundament ha influït en la meva vida?

Cerco dintre els meus records, la presència d'algun llibre que inspiri respecte; cerco un nom de pronúncia revestida de certa pompa, un nom que mereixi l'estima dels de pensar profund i visió clara. Ai de mi, que no puc engalanar-me d'aquest llibre!...

Qui pogués evocar unes belles imatges de Goethe, de Lull..., definir una delectança..., un sentiment de compenetració...! I per què no se'm va ocórrer que el classicisme d'un gran pensador podia molt bé ofrenar-me moments agradosos?... Oh, tragèdia del que fou admirador, fervent d'un Juli Verne i d'un Conan Doyle!

Estic desolada. Almenys el Quixot servís de consol a aquest afany de voleiar que, en hores com les presents, em mena... Faria bonic una influència ben marcada del Quixot, oi? I dic marcada, dissortada de mi, sense pensar en l'equívoc que aquesta expressió representa!... No, no puc dir-ho.

Però deixem els meus «llibres-títols» ideals; abstenim-nos de condolences, — que se'n treu? —, i entrem en el camp de les meves predileccions. La selecció no és difícil en recordar el príncep Andreu com a freqüent heroi de viscudes fantasies. «Guerra i Pau», «Beau Geste», «Pepita Jiménez», «Solitud»... heus ací les obres a les quals en aquests darrers temps, cadascuna pel seu caire, he preferit més que cap altra. Les estimo perquè hem conviscut molt íntimament. M'han mostrat tot un món nou, el món de les coses menudes, dels petits detalls; m'han mostrat l'íntim plaer que proporciona el fet de copsar la bellesa d'una frase i l'admiració que provoca un assumpte origi-

nal. Elles m'han fet lectora de debò. Es cert que n'he resultat exigent i que no em plau el que abans era objecte de preferències; que analitzo i judico potser erròniament, i que tinc per qualitat el que molt bé podria ésser un defecte..., però tot sigui en sacrifici d'aquest gaudir: el del gust per una determinada presentació de les idees.

Destacar un llibre em sembla una injustícia pels altres. No obstant, fet i fet, «Guerra i Pau»... però, no, no puc presentar un desnivell que no té existència real. Els membres d'un Jurat volen un llibre, *un*, ai de mi! i aquest *un* m'ha temptat vers una confessió deslleial... Divagant, divagant, amb l'esperança perduda, he fet la meva arribada en aquest punt: contemplo melangiosament aquest passat buid de la *influència* destacada que voldria. S'esvaeix la llum de l'optimisme que m'havia fet tantes promences, i el delit que em portava el pressentir d'una victòria. Em rendeixo.

Ja veieu, oh, membres digníssims d'aquest Jurat! El meu immens i definitiu desencant per aquest desenllaç. Perdoneu la meva gosadia en presentar-vos-el.

MARIA LLAVERIES

24 d'abril de 1932.

L'Escola vista pels alumnes

Si bé les circumstàncies m'han portat a l'Escola en una situació poc menys que inadequada, per a jutjar-la imparcialment intentaré fer sobre ella aquelles consideracions suggerides pel fet d'haver posat en aquesta obra de cultura bona part de les meves il·lusions.

Es clar que la idea que pugui tenir-ne no representa pas el summum sinó una apreciació particular — encara que molts companys hi abunden — i purament teòrica. ¿Qui no s'ha imaginat allò que és la concreció dels seus ideals, vestit amb bonics, que en la realitat és difícil trobar? ¡Vol dir això que el desencís ha furgat entre els entusiasmes de la realització de la tan esperada Escola? No fóra exacta aquesta apreciació; fóra molt exigir voler que des del primer dia del seu funcionament pogués ja considerar-se com un model indiscutible i probablement la mateixa culminació li llevaria vitalitat i anhel de treball. I, cabalment, el més important de l'Escola, el que dintre de la seva magnífica realitat sorprèn amb més simpatia al que la coneix i estima, és la poderosíssima palpitació vital que es descobreix en les seves activitats. N'és una manifestació esplèndida la prodigiosa plasticitat amb què es disposa a superar totes aquelles esperances que hom hi ha dipositat pensant en una Escola-far de la cultura pàtria. Aquesta vida que glateix en el més profund de les seves entranyes, que acull al seu escalf tots aquells que, desitjosos de veure en l'escola primària una realitat d'educació humana, demanen nous horitzons per a exercir llur labor pedagògica amb eficiència creixent, és la que en fondre les aspiracions docents i patriòtiques de professors, alumnes i

ciutadans dona a l'Escola un segell característic i prometedor.

Que mai minvi aquest afany de superació i acolliment! Es indispensable que brolli sense interrupció el doll d'optimisme i sentit d'humanitat que és el lema de glòria amb què ha de mantenir ben alt el cap, davant, i si és precis contra totes les ignoràncies i supersticions. I, sobretot, lluitar sense treva amb la pròpia contemplació, esguardar enrera només que per comprovar avantatges, mai per a extasiar-se en la pròpia obra: l'Escola no té fites per assolir, no té llinar per reposar, ha de caminar sempre endavant que per això s'anirà rejuenint a través del temps amb l'aportació de sava fresca i d'elements nous cada vegada més freturosos i exigents amb si mateixos i més apremiats per llurs conciutadans.

L'esperit múltiple de pedagogs il·lustres que deixaren la vida sense veure realitzats llurs ideals d'educació vaga per l'Escola ressegueix els recons i imprimeix lentament però implacable, en tots els seus col·laboradors la comprensió, la tolerància, l'amor a la humanitat i a la Ciència i totes aquelles altres virtuts educatives que tant en falta hem trobat en nostres escoles primàries, on es malmetien totes les iniciatives individuals per mancar un organisme que, en recollir-les i estructurar-les, en tregués conseqüències de valor general i pràctic i ensems orientés el treball del mestre i fós una garantia per a tothom. I aquest problema el resol l'Escola sense *poses* transcendents, sense discursos altisonants, sense divagacions *ex-càtedra*, en parlar de les coses més profundes, no solament sense afectació ni tons doctorals, sinó en un llenguatge joios i planer, no per això menys efectiu i, probablement, amb fruits molt més saborosos.

En tots els centres d'ensenyament els escolars mostren en llurs rostres l'inefable alegria de la joventut, però en cap com en aquest és aquesta alegria tan neta i lliure de passions petites i insubstancials; el treball col·lectiu i l'afany

de la justesa en l'execució esborren aquelles diferències individuals que les ocasionen, vessant arreu serenitat i elevació de sentiments. Amb quina emoció, gairebé religiosa, hem vist créixer ufaníssim el sentiment de responsabilitat docent tan imprescindible en l'educació dels infants! No és injustificada la confiança en l'avenir de tots els que de l'Escola n'esperem tant!

JOAN SOLANES

Alumne del 1er. Curs professional

Primavera de 1932.

Al temps

Passen les hores de silenci plenes,
són com fantasmes per camí desert:
jo prou voldria no adonar-me d'elles
però és inútil, tinc mon cor despert.
El sentir-les tan lentes m'esborrona
i en el demà jo penso tristament,
si en ell no he de tenir cap hora bona,
tan-de-bo que no passin lentament!
Que corri el temps, que faci força via,
que no reposi ni un petit instant,
que jo no vull sentir-lo en l'agonia
com cosa pròpia que s'està acabant.
Passa, oh temps! tan depressa com tu puguis,
ja veig que tens el meu camí traçat,
segueix-lo aquest camí fins a on vulguis,
però lleuger que no arribessis tard!

MERCÈ BOSCH - TOLDRÀ

16 de febrer de 1932

NOTICIARI

La nostra vida escolar fora de les aules

Curs de perfeccionament per a Mestres a la nostra Escola

Per Decret del Govern de la Generalitat, amb data de 6 de març proppassat, es convocà un Curs de perfeccionament per a Mestres, l'organització del qual fou encarregada a la nostra Normal, segons el pla que publicarem en el núm. 2.

Malgrat el curt termini de què es podia disposar aquest any, han sol·licitat venir a l'Escola, en conjunt, cent deu mestres i 54 mestresses de Catalunya en la següent proporció, segons la procedència: de les comarques barcelonines, 32 i 11, respectivament; de les de Tarragona 14 i 7; de les lleidatanes 34 i 10 i de les gironines, 30 i 26, ofereix així el cas que Girona i es dona un nombre de sol·licitants femenines gairebé igual a la totalitat de les altres comarques.

D'acord amb la base tercera de la convocatòria, uns delegats de l'Escola, d'acord amb les Inspeccions de primer ensenyament i les Associacions oficials de Mestres, designaren els escollits per a la primera tanda, en número de quatre mestresses i altres tants mestres per cada Cap d'Inspecció; i fetes les rectificacions corresponents a malaltia o altres causes, resultaren, definitivament, designats els senyors que avall es diuen.

Alumnes del nostre segons curs professional, d'acord amb la setena base del Decret, anaren a encarregar-se de les Escoles servides pels mestres abans alludits, anticipant-se dos dies a llur surtida per tal de posar-se totalment d'acord amb ells en tot allò que fa referència a la marxa

de l'escola i amb instruccions ben concretes per tal de prevenir qualsevulla qüestió provocable pel canvi de personal. La sortida dels nostres alumnes es realitzà entre el diumenge i dilluns, dia 8 del present, i comparegueren a la Normal els Mestres, el dimecres dia 10, amb tota puntualitat.

Els senyors mestres seleccionats i els alumnes que els substitueixen són:

Barcelona: senyores: Carme Querol, de La Nou, substituïda per l'alumna senyoreta Dorotea Bono; Teresa Clos, de Gironella, per Josepa Noguera; Antònia Pou, de Santa Maria d'Oló, per Rosa Perpinyà; Rosaura Terrades, de Viloví del Penedès, per Sofia Sibís; senyors: Josep Sabaté, de Sant Vicens de Castellet, substituït per l'alum-ne senyor Joan Solanes; Jaume Anglada, de Casserres, per Maria Llaveries; Joan Salvador, de Sant Hipòlit de Voltregà, per Vicens Pagès; Lluís Recolons, d'Oristà, per Josepa Riera.

Girona: senyores: Carícia Bargalló, de Llers, substituïda per la senyoreta Dolors Marquès; Teresa Vinyals, de Vidreres, per Montserrat Pinyol; Francesca Casals, de Bordils, per Dolors Jerez; Maria Dorca, de Vilamacolum, per Anna Cortada; senyors: Segimon Tibau, de Camalleria, substituït pel senyor Alfred Pons; Salvador Vicens, de Darnius, per Aníbal Gómez; Lluís Garrit, de Ribes del Fresser per Artur Garrit; Joan Ibars, de Molló, per Lluís Miró.

Lleida: senyores: Teresa Jou, de Maldà, substituïda per Maria Serra Desveus; Sebastiana Marfagon, d'Alcarraç, per Josepa Petit; Trinitat Pou, de Vallbona de les Monges, per Assumpció Sanclemente; Pilar Palou, de Linyola, per Pilar Alsius; senyors: Josep Martínez, d'Esterri de Cardòs, substituït pel senyor Ramon Torras; Antoni Porcar, de Fòrnols, per Just Molmeneu; Josep Moreno, d'Aransà, per Júlia Giron; Artur Sanabria, de Bastús d'Orcau, per Francesc Palacín.

Tarragona: senyores: Angela Arseguet, de Mas de Barberans, substituïda per la senyoreta Cèlia Artiga; Maria Lluïsa Prats, d'Arnés, per Concepció Fargas; Concepció Ninot, de Vimbodí, per Maria Soler; senyors: Pere González, de Mas-roig, substituït pel senyor Pere Fàbregues; Antoni Poyo, de Corbera d'Ebre, per Josep Maria Corbella; Francesc Esteban, d'Ulldemolins, per Josep Mir; Joan Esqué, de Gandesa, per Sabí Martorell.

Immediatament es reberen a l'Escola lleïres dels nostres alumnes, expressives de l'alt esperit de què estan animats en posar-se en contacte amb les realitats escolars, en formes plenes d'emoció i completament satisfactòries per l'esperit del nostre Centre.

Tot seguit han començat les distintes activitats del Curset de perfeccionament, les quals, han estat estructurades de la següent manera: dilluns i dimecres, a un quart de nou: Curset sobre mesura del treball escolar, a càrrec del senyor Galí; després, altre a càrrec del senyor Roura, sobre la teoria del coneixement; a tres quarts d'onze, conversa pedagògica pels professors senyors Santaló i doctora Comas; finalitza el matí amb una hora de treball lliure a la Biblioteca de l'Escola.

A la tarda: a dos quarts de quatre, música, dibuix, realitzacions escolars o formació domèstica, a elecció; català i literatura.

Dimarts i divendres, a iguals hores, seriadament, curset de nois difícils encarregat al senyor Martínez de Salinas; una hora de Biblioteca; Metodologia de la Història, pel senyor Frigola i conversa pedagògica sobre els problemes de llenguatge i la seva metodologia, a càrrec del senyor Pinyol.

A la tarda del dimarts, visites a monuments, explotacions fabrils, etc.

Dijous i dissabtes: una hora de Biblioteca; metodologia de la física pel senyor Visa; curset d'Ètica dels Valors pel senyor Costal i conversa pedagògica dirigida pels senyors Trigo, dijous i Torroja, dissabtes.

Tarda dels dijous i divendres: visites als centres docents del Patronat Escolar i de la Generalitat de Catalunya.

Ultra això, els mestres assistiran a les classes del Seminari de Pedagogia de la Universitat, compatibles amb el programa anterior de treball.

La forma en què es desenvolupa l'activitat d'aquesta prova interessant de perfeccionament, de mestres procedents de poblacions rurals és molt oviradora i cal dir que la qualitat del personal docent que s'ha presentat, si expressa un coeficient normal, deixa esperarçar dies no llunyans d'esplendor per la nostra escola popular.

* * *

EXCURSIONS

La manca d'espai ens priva de parlar de les visites realitzades pels nostres alumnes com a complement de llur acostumada tasca escolar.

En el capítol d'excursions, cal destacar en primer lloc, l'organitzada per l'Associació de Pares dels Alumnes de l'Escola, a Igualada, Cervera, Tàrraga i Vallbona de les Monges, a les quals hi assistiren, ultra el president i membres de la Junta, Srs. Alabart, Sra. Baldó, etc., la Sra. Comas i altres professors i alumnes. Fou d'un interès fora de tota mesura.

Acompanyats els nostres escolars dels seus professors senyors Petit, Vila i Frigola, realitzaren una magnífica excursió a Vich, on visitaren el mercat, la Seu i el Museu diocesà; dinaren a la «Font del Desmai», tan plena de records literaris, i acabaren l'excursió després de visitar la fàbrica d'embutits, tan peculiars, «La Sibèria», en la qual podem admirar la importància d'aquella indústria. Altres alumnes anaren el propi dia a Sitges on visitaren detingudament el «Cau Ferrat», meravella creada pel nostre gran polígraf Santiago Russinyol, malhauradament decès; visitaren l'afavorida platja de la Vila blanca, dinaren a l'ermita del Vinyet, recorreren els dolços recons su-

burans i tornaren a Barcelona en companyia dels professors senyors Costal, Pinyol, Albors, Martorell i Solanic que els havien servit de guiatge.

FESTA. — Una de molt interessant fou celebrada el dia 5 del mes passat, de caràcter artístic-pedagògic, al nostre Saló d'Actes, després de la tasca diària.

Fou organitzada pel professor senyor Ainaud i consistí en una brillant exposició que féu de l'origen de l'escala musical i del sentit expressiu d'ella.

La part musical comprengué l'audició d'un trio en *Re* de Beethoven i un dels millors temps del cèlebre trio en *fa* de Cèsar Franck que executaren esplèndidament els senyors Ainaud, amb el violí; P. J. Marés, amb el violoncel i Ricard Vives al piano. Els noms dels executants són de relleu prou singular dins de l'art musical barceloní perquè ens calgui dir la fruïció amb què foren escoltats per la concurrència que omplia el gran saló i l'entusiasme amb què foren aplaudits.

* * *

L'ESCOLA D'ESTIU

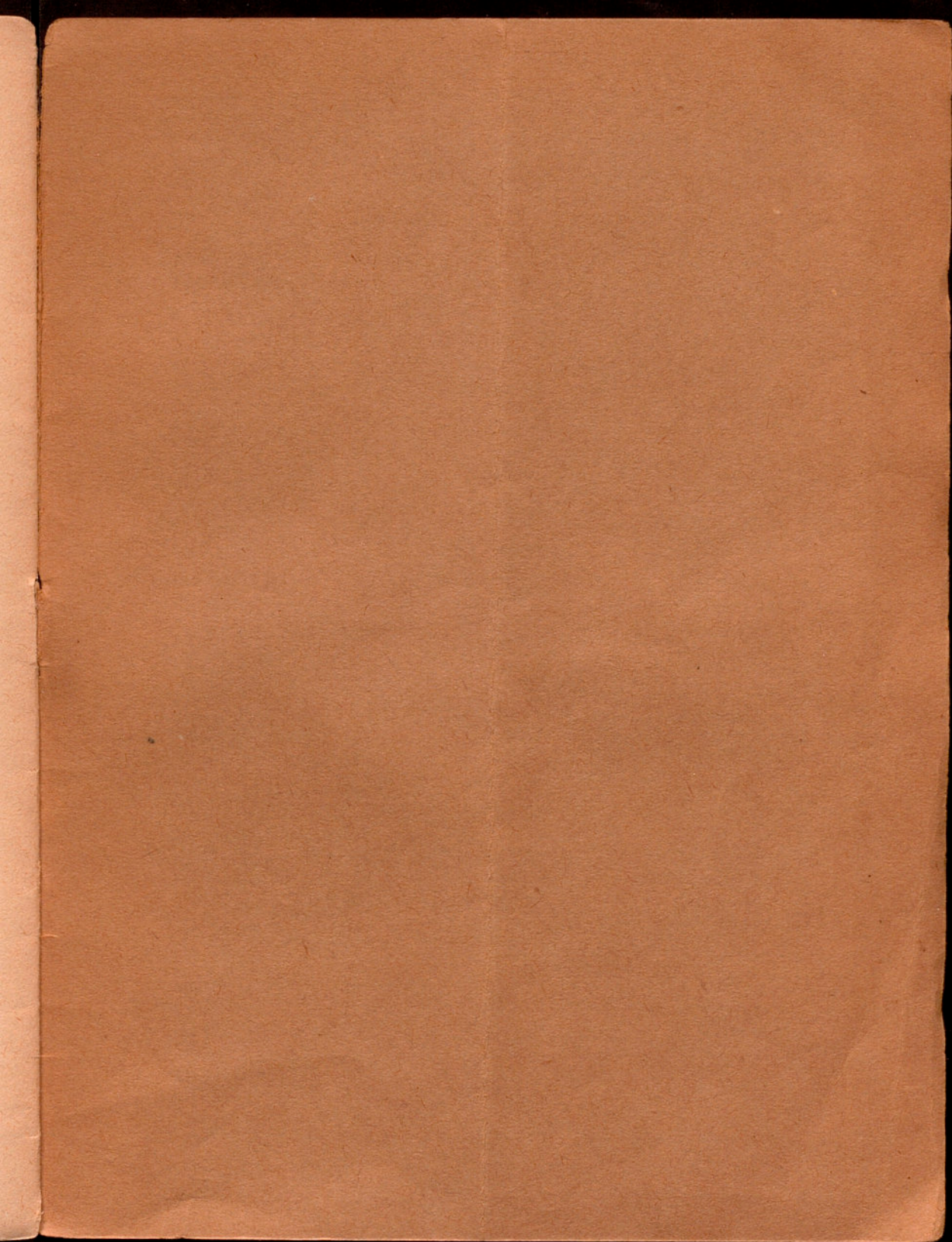
Semblen decidides les dates del 18 al 30 del juliol vinent per dur a terme la sèrie remarcable de grans conferències, festival Wagner i conversa pedagògica sobre educació moral, el programa dels quals està enllestint-se ràpidament. S'ha previst igualment una excursió final.

També es treballa amb braó per tal de donar forma a les conclusions de la ponència encarregada d'estudiar el tema de la abans dita conversa i esperem publicar-ne en el número proper l'essencial.

* * *

Amb el següent serà closa la col·lecció de la nostra revista corresponent al present curs.

Remerciem ben cordialment tots els que, amb tot i la modèstia, gairebé casolana i d'intimitat escolar, que ha estat la característica de l'«Escola Normal», ens han volgut palesar llur simpatia.

37 (06)(46.71 Bar) Etc. 8?